

## A francia elnökválasztás 2027 előtt: a Macron-éra lezárása és a politikai verseny új keretei

### 1. A Macron utáni Franciaország: egy átalakuló pártrendszer

A 2027-es francia elnökválasztás nem csupán azért tekinthető az elmúlt évtized egyik legjelentősebb európai politikai eseményének, mert Emmanuel Macron alkotmányos okokból nem indulhat újabb ciklusért. A választás ennél mélyebb értelemben is korszakhatárt jelent: első alkalommal kerül sor elnökválasztásra úgy, hogy a 2017-ben létrejött politikai rend meghatározó szereplője már nem vesz részt a versenyben. A kampány ezért nem pusztán személyi kérdés, hanem annak próbája is, hogy milyen irányba fejlődik tovább a francia pártrendszer, illetve mely politikai blokk lesz képes tartós többségi támogatást kialakítani.

A francia politikát a Második Világháború utáni évtizedekben a váltógazdaság logikája jellemezte. A gaullista jobbközép és a szocialista baloldal – különböző szervezeti formákban – közel fél évszázadon át meghatározta a politikai versenyt. Bár a két tábor programjai idővel közeledtek egymáshoz, a választók számára továbbra is világos politikai alternatívát kínáltak. Ez a rendszer azonban a 2010-es évekre fokozatosan kimerült. A globalizáció, a 2008-as pénzügyi válság következményei, az euróválság, valamint a migrációs válság egyaránt hozzájárultak ahhoz, hogy a hagyományos pártok egyre nehezebben tudtak választ adni a társadalmi elégedetlenségre.

Emmanuel Macron 2017-es győzelme részben ennek a válságnak volt a következménye. A *La République En Marche!* egyszerre szívta fel a mérsékelt jobb- és baloldal jelentős részét, miközben a korábbi kormánypártok történelmi vereséget szenvedtek. A Macron által létrehozott centrista blokk ugyan két egymást követő elnökválasztást is megnyert, de nem állította helyre a korábbi politikai egyensúlyt. Éppen ellenkezőleg: felgyorsította a francia pártrendszer hárompólusúvá válását.

Napjainkra három, viszonylag stabil politikai blokk rajzolódott ki. Az első a centrista-liberális tábor, amely továbbra is Macron politikai örökségére épít, de vezető személyiség nélkül keresi új identitását. A második a baloldal, amely a radikális és mérsékelt irányzatok közötti versengés miatt tartósan megosztott. A harmadik pedig a Nemzeti Tömörülés vezette nemzeti-konzervatív blokk, amely az elmúlt években fokozatosan Franciaország legnagyobb egységes politikai erejévé vált.

E hárompólusú verseny egyik legfontosabb következménye, hogy a választási küzdelem súlypontja áthelyeződött. Míg korábban a jobb- és baloldal közötti váltógazdaság dominálta a politikát, ma inkább a globalizáció és a nemzeti szuverenitás, az európai integráció jövője, a migráció kezelése és az állam gazdasági szerepe körüli viták szervezik a politikai konfliktusokat. Ezek a törésvonalak nem kizárólag Franciaországra jellemzőek, hanem több nyugat-európai országban is meghatározzák a pártrendszerek átalakulását.

Ebben az összefüggésben Marine Le Pen hivatalos elnökjelöltsége túlmutat egy személyi döntésen. A korábbi jogi bizonytalanság megszűnésével a Nemzeti Tömörülés ismét egyértelmű vezető mögött kezdeti meg a kampányt, ami a jelenlegi politikai erőviszonyok között növeli a kiszámíthatóságot mind a párt, mind ellenfelei számára. Ennél is fontosabb azonban, hogy a 2027-es választás már nem arról szól, képes-e az RN tartós szereplővé válni a francia politikában – ezt a kérdést a 2022-es elnökválasztás és a 2024-es európai parlamenti választás lényegében eldöntötte.

A valódi tét immár az, hogy a párt társadalmi beágyazottsága és politikai normalizációja elegendő alapot teremtsen-e az államfői tisztség megszerzéséhez egy olyan politikai rendszerben, amely hosszú időn keresztül éppen a Nemzeti Tömörülés hatalomra kerülésének megakadályozására épült.

## 2. Marine Le Pen jelöltsége és a Nemzeti Tömörülés stratégiai átalakulása

Marine Le Pen 2027-es elnökjelöltsége nem tekinthető a korábbi kampányok egyszerű folytatásának. Bár immár negyedik alkalommal indul az államfői tisztségért, politikai pozíciója alapvetően eltér a 2012-es, a 2017-es vagy akár a 2022-es választáson betöltött szerepétől. A Nemzeti Tömörülés (Rassemblement National, RN) az elmúlt évtizedben olyan szervezeti és politikai átalakuláson ment keresztül, amelynek eredményeként ma már nem kizárólag protestpártként, hanem potenciális kormányzó erőként jelenik meg a francia politikában.

Ennek a folyamatnak a kiindulópontja Marine Le Pen 2011-es pártelnökké választása volt. Már ekkor világossá vált, hogy a Jean-Marie Le Pen által felépített Nemzeti Front elérte politikai növekedésének határait. A párt stabil támogatottsággal rendelkezett, ugyanakkor magas társadalmi elutasíthatósága miatt képtelen volt többségi koalíciót kialakítani. Marine Le Pen stratégiája ezért nem elsősorban a program radikális átalakítására, hanem a politikai hitelesség és a kormányképesség erősítésére irányult. A francia szakirodalomban *dédiabolisation*-ként ismert folyamat célja az volt, hogy a párt fokozatosan levetkőzze szélsőségesnek tartott imázsát, és elfogadható alternatívává váljon azok számára is, akik korábban kizárólag tiltakozó szavazatként tekintettek rá.

A stratégia egyik fontos eleme a politikai napirend átalakítása volt. Míg a Nemzeti Front korábbi kommunikációját elsősorban identitáspolitikai és bevándorlási kérdések uralták, az RN az elmúlt években egyre nagyobb hangsúlyt helyezett a megélhetésre, az inflációra, az energiaárakra és az iparpolitikai kihívásokra. A bevándorlás és a közbiztonság továbbra is meghatározó témák maradtak, azonban ezek fokozatosan egy szélesebb gazdasági és társadalompolitikai narratívába illeszkedtek. A párt azt az üzenetet igyekezett közvetíteni, hogy a nemzeti szuverenitás kérdése nem csupán kulturális vagy identitásbeli, hanem gazdasági és szociális dimenzióval is rendelkezik.

Hasonló pragmatizmus figyelhető meg az európai politikában is. Az RN korábbi, az euróövezetből vagy akár az Európai Unióból való kilépést felvető álláspontja fokozatosan háttérbe szorult. A párt ma már nem az integráció felbontását, hanem annak reformját hangsúlyozza: a tagállami hatáskörök megerősítését, a migrációs politika nemzeti kézbe vételét, valamint az európai ipar és mezőgazdaság versenyképességének védelmét. Ez a pozíció közelebb áll több más európai szuverenista párt álláspontjához, és politikailag kevésbé kockázatos, mint a korábbi, rendszerszintű változtatásokat célzó javaslatok.

A párt átalakulásában meghatározó szerepet játszott Jordan Bardella felemelkedése is. Bár a 2026 elején még reális forgatókönyvnek tűnt, hogy Marine Le Pen jogi akadályoztatása miatt ő lehet az RN elnökjelöltje, a fellebbviteli döntés után a párt gyorsan visszatért a korábban kialakított szerepmegosztáshoz. Bardella pártelnökként elsősorban a szervezet építéséért, a kampány operatív irányításáért és az európai politikai kapcsolatokért felel, míg Marine Le Pen továbbra is a párt első számú országos politikai arca maradt. Ez a kettős vezetési modell hozzájárult ahhoz, hogy az RN egyszerre tudjon folytonosságot és generációs megújulást sugallni.

A közvélemény-kutatások alapján ez a stratégia eddig eredményesnek bizonyult. Az IFOP, a Harris Interactive és más vezető kutatóintézetek 2026 nyarán készült felmérései szerint Marine Le Pen az első forduló legnépszerűbb jelöltje, támogatottsága jellemzően 35 százalék körül alakul.

Önmagában ez természetesen nem jelenti a választás eldőlését, ugyanakkor azt mutatja, hogy az RN mára stabil és széles társadalmi bázist épített ki. A párt támogatottsága már nem kizárólag a globalizáció veszteségeinek vagy a protestszavazóknak a körére korlátozódik: a vidéki Franciaország mellett egyre inkább megjelenik a kis- és középvárosi középosztály, valamint a korábbi gaulle-ista jobbközép egy része is a szavazótáborában.

Ez a változás alapvetően módosítja a 2027-es választás politikai logikáját. A kérdés immár nem az, hogy a Nemzeti Tömörülés képes-e áttörni a politikai elszigeteltség falát, hanem az, hogy társadalmi beágyazottsága elegendő-e ahhoz, hogy a kétfordulós választási rendszerben is többséget építsen. Éppen ezért a kampány sikerét várhatóan nem az első forduló eredmények, hanem az fogja meghatározni, hogy Marine Le Pen képes lesz-e megszólítani azokat a mérsékelt konzervatív és centrista választókat, akik korábban a „köztársasági front” logikáját követve a második fordulóban rendre az RN ellen szavaztak. Ez a kérdés a jelenlegi politikai erőviszonyok mellett fontosabbnak tűnik, mint az, hogy a Nemzeti Tömörülés megőrzi-e vezető helyét az első fordulóban.

### 3. A jelöltek és a politikai erőviszonyok

A 2027-es elnökválasztás jelenlegi politikai erőviszonyait alapvetően két tényező határozza meg. Egyrészt Marine Le Pen támogatottsága tartósan magasabb bármely potenciális kihívójánál, másrészt továbbra sem dőlt el, hogy a centrista tábor kit állít szembe vele a második fordulóért folytatott versenyben. Bár az első forduló győztesének személye jelenleg kevésbé tűnik kérdésesnek, a választás valódi tétje továbbra is az, hogy ki lesz képes a második fordulóban szélesebb társadalmi koalíciót létrehozni.

A politikai mezőny sajátossága, hogy Macron távozásával megszűnik az a centrális politikai szereplő, aki az elmúlt két választáson képes volt egyesíteni a mérsékelt jobb- és baloldali szavazókat. A 2027-es kampány ezért nem pusztán az államfő személyéről szól, hanem arról is, hogy létrejöhet-e egy új centrista vezető, vagy végleg megszilárdul a hárompólusú pártrendszer.

A jelenlegi felmérések alapján a legerősebb centrista aspiráns továbbra is **Édouard Philippe**, Macron korábbi miniszterelnöke. Philippe egyik legfontosabb politikai előnye, hogy személye egyszerre testesíti meg a kormányzati tapasztalatot és a Macronnal szembeni bizonyos fokú önállóságot. Népszerűsége tartósan magas, ugyanakkor támogatottsága egyelőre érezhetően elmarad Marine Le Penétől. A legtöbb kutatás szerint ugyanakkor ő rendelkezik a legnagyobb eséllyel arra, hogy megszerezze a második fordulót jelentő második helyet.

A centrista oldalon **Gabriel Attal** neve is rendszeresen felmerül, azonban politikai mozgástere szűkebbnek tűnik. Fiatal kora és kommunikációs készségei kétségtelen előnyt jelentenek, ugyanakkor politikai identitása továbbra is szorosan kötődik Emmanuel Macron elnökségéhez. Egy olyan választáson, ahol a változás iránti társadalmi igény várhatóan meghatározó lesz, ez komoly hátrányt jelenthet.

A baloldal helyzete továbbra is a megosztottság következményeit tükrözi. **Jean-Luc Mélenchon** stabil, de korlátozott méretű választói bázissal rendelkezik, miközben a mérsékelt baloldal – elsősorban **Raphaël Glucksmann** körül – egyelőre nem tudott olyan egységes politikai alternatívát felépíteni, amely reális eséllyel pályázhatna a második fordulóba jutásra. A baloldali blokk széttagozottsága így közvetve tovább erősíti a Nemzeti Tömörülés pozícióját.

A különböző kutatóintézetek – köztük az IFOP, a Harris Interactive és az Odoxa – mérései kisebb eltéréseket mutatnak, ugyanakkor a politikai erőviszonyok tekintetében figyelemre méltó összhang figyelhető meg.

**1. táblázat. A főbb elnökjelöltek becsült első forduló támogatottsága (2026 nyara)**

| Jelölt             | Politikai tábor                | Támogatottság (%) |
|--------------------|--------------------------------|-------------------|
| Marine Le Pen      | Nemzeti Tömörülés (RN)         | 35–37             |
| Édouard Philippe   | Centrum (Horizons)             | 19–21             |
| Gabriel Attal*     | Macronista centrum             | 16–19             |
| Jean-Luc Mélenchon | Engedetlen Franciaország (LFI) | 11–13             |
| Raphaël Glucksmann | Szociáldemokrata baloldal      | 10–12             |
| Egyéb jelöltek     | Különböző politikai erők       | 8–12              |

*Megjegyzés: Philippe és Attal különböző felmérési forráskönyvekben szerepelnek, nem minden kutatás modellezi egyszerre mindkettő indulását.*

*Forrás: IFOP, Harris Interactive, Odoxa, 2026. július–augusztusi nyilvános felmérések alapján, szerzői szerkesztés.*

A táblázat alapján két tendencia emelhető ki. Az első, hogy Marine Le Pen támogatottsága már nem egyszeri kiugrásnak tekinthető, hanem több kutatóintézet méréseiben is stabilan 35 százalék feletti szinten jelenik meg. Ez arra utal, hogy a Nemzeti Tömörülés az elmúlt években tartós és széles társadalmi bázist épített ki, amely jelentősen túlmutat a korábbi protestszavazói rétegen. A második tendencia, hogy a centrista blokk ugyan továbbra is versenyképes, de vezető szereplője még nem rendelkezik olyan támogatottsággal, amely egyértelműen ellensúlyozná az RN első forduló fölényét.

Ugyanakkor az első forduló támogatottsági adatok önmagukban korlátozottan alkalmasak a végső eredmény előrejelzésére. A francia elnökválasztás kétfordulós rendszere miatt a politikai verseny logikája az első fordulót követően jelentősen megváltozik. Míg az első szakaszban a saját politikai tábor mozgósítása a döntő, addig a második fordulóban a mérsékelt és bizonytalan szavazók megszólítása válik meghatározóvá.

Ebben rejlik Marine Le Pen legnagyobb politikai kihívása. A Nemzeti Tömörülés kétségtelenül sikeresen csökkentette korábbi politikai elszigeteltségét, ugyanakkor továbbra is nyitott kérdés, hogy ez elegendő-e a második fordulóban szükséges többség megszerzéséhez. A korábbi választásokat meghatározó *cor-don sanitaire*, vagyis a Nemzeti Tömörüléssel szembeni politikai összezáras ugyan láthatóan veszített korábbi erejéből, de korántsem tűnt el. A kampány egyik legfontosabb kérdése ezért várhatóan nem az lesz, hogy Marine Le Pen megnyeri-e az első fordulót, hanem az, hogy ellenfelei képesek lesznek-e ismét olyan választói koalíciót létrehozni, amely elegendő a második fordulóban történő legyőzéséhez. Szakpolitikai szempontból ez a bizonytalanság indokolja, hogy a jelenlegi közvélemény-kutatásokat inkább a politikai trendek, mintsem a várható végeredmény indikátoraként értelmezzük.

#### 4. A kampány meghatározó törésvonalai

A 2027-es elnökválasztási kampány várhatóan kevésbé a jelöltek személyéről, mint inkább Franciaország jövőbeli fejlődési irányáról fog szólni. Az elmúlt évtizedben fokozatosan átalakultak azok a politikai törésvonalak, amelyek mentén a választók döntéseiket meghozzák. Míg korábban a jobb- és baloldal közötti ideológiai különbségek domináltak, napjainkban egyre inkább a szuverenitás, a gazdasági versenyképesség, a migráció és az állam szerepének kérdései kerültek a politikai vita középpontjába.

A legfontosabb kampánytéma továbbra is a migráció és a közbiztonság marad. A francia közvélemény-kutatások évek óta azt mutatják, hogy a választók jelentős része az illegális bevándorlást és a közrend romlását az ország legsúlyosabb problémái között tartja számon. Ez a politikai napirend elsősorban a Nemzeti Tömörülésnek kedvez, amely hosszú ideje következetesen építi politikáját ezekre a kérdésekre. Ugyanakkor a téma mára már nem kizárólag az RN programjának része: a jobbközép és részben a centrista politikai szereplők is szigorúbb migrációs szabályozást és hatékonyabb rendészeti fellépést sürgetnek. A különbség elsősorban az alkalmazott eszközökben és a nemzeti, illetve uniós hatáskörök megítélésében mutatkozik meg.

Legalább ilyen fontos kérdés lesz a gazdaságpolitika. Franciaország egyszerre kénytelen kezelni a magas államadósságot, a költségvetési hiányt, a mérséklődő gazdasági növekedést és az európai versenyképesség romlásából fakadó kihívásokat. A választók számára a megélhetési költségek, az energiaárak és a vásárlóerő alakulása továbbra is meghatározó szempontot jelent. A gazdasági vita ugyanakkor ma már kevésbé szól a piac és az állam hagyományos szembeállításáról, sokkal inkább arról, hogy milyen mértékű állami szerepvállalás szükséges Franciaország ipari és technológiai pozíciójának megőrzéséhez.

Az Európai Unió szintén megkerülhetetlen kampánytéma lesz, azonban tartalma jelentősen eltér a korábbi választásokétól. A 2017-es kampányban még az euróvezetből való kilépés és az uniós integráció mélysége is vita tárgyát képezte. Napjainkra ez a kérdés lényegében lekerült a politikai napirendről. A fő választóvonal immár nem az uniós tagság támogatása vagy elutasítása, hanem az integráció jövőbeli iránya: a tagállami hatáskörök erősítése vagy a közös uniós politikák további bővítése.

A politikai különbségek áttekintését az alábbi táblázat foglalja össze.

#### 2. táblázat. A fő politikai blokkok álláspontjai a kampány meghatározó kérdéseiben

| Politikai terület | Nemzeti Tömörülés                                                                             | Centrista blokk                                  | Baloldal                                                  |
|-------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------|
| Migráció          | Határvédelem erősítése, illegális migráció visszaszorítása, nemzeti hatáskörök elsődlegessége | Szigorúbb ellenőrzés uniós együttműködés mellett | Humanitárius megközelítés, integrációs politika hangsúlya |
| Közbiztonság      | Rendészeti jogosítványok bővítése, büntetőpolitika szigorítása                                | Rendőrség megerősítése, intézményi reformok      | Prevenció és szociális programok hangsúlya                |



| Politikai terület | Nemzeti Tömörülés                                                   | Centrista blokk                                       | Baloldal                                                    |
|-------------------|---------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------|
| Gazdaság          | Iparpolitika, stratégiai ágazatok támogatása, protekcionista elemek | Piacorientált reformok, versenyképesség javítása      | Állami újraelosztás növelése, közszolgáltatások fejlesztése |
| Európai Unió      | Szuverenitás erősítése, hatáskörök visszaadása a tagállamoknak      | Integráció mélyítése, közös uniós politikák erősítése | Integráció támogatása szociális reformokkal                 |
| Energia           | Nukleáris energia kiemelt szerepe, energiafüggetlenség              | Nukleáris és megújuló energia együttes fejlesztése    | Megújuló energiaforrások prioritása                         |

*Forrás: a főbb pártok programjai és nyilvános politikai állásfoglalásai alapján, szerzői szerkesztés.*

A táblázat jól érzékelteti, hogy a francia politikai verseny már nem klasszikus jobb–bal tengely mentén szerveződik. Számos kérdésben – például a nukleáris energia vagy a migráció kezelésének szükségessége kapcsán – részleges közeledés figyelhető meg a politikai szereplők között. A valódi különbség inkább a hangsúlyokban, az alkalmazott eszközökben és az állam, illetve az Európai Unió szerepének megítélésében jelenik meg.

Ez a fejlemény egy szélesebb európai trendbe illeszkedik. Az elmúlt években több nyugat-európai országban is megfigyelhető, hogy a politikai verseny középpontjába a gazdasági szuverenitás, az iparpolitika, az energiaellátás biztonsága és a migráció került. A francia kampány ebből a szempontból nem kivétel, hanem az európai politikai átrendeződés egyik legfontosabb megnyilvánulása.

Mindez azt is jelenti, hogy a 2027-es választás eredményét várhatóan nem egyetlen kiemelt kampánytéma dönti el. Sokkal inkább az lesz meghatározó, hogy melyik politikai erő tud koherens jövőképet kínálni Franciaország számára egy olyan időszakban, amikor a gazdasági, társadalmi és geopolitikai kihívások egyre szorosabban kapcsolódnak egymáshoz. A választók döntése ezért várhatóan kevésbé egyes szakpolitikai intézkedések, mint inkább az állam cselekvőképességébe vetett bizalom alapján formálódik.

## 5. Lehetséges forgatókönyvek és európai következmények

A jelenlegi politikai erőviszonyok alapján a 2027-es francia elnökválasztásnak nincs előre eldöntött kimenetele. Bár a legtöbb közvélemény-kutatás Marine Le Pen tekint az első forduló esélyesének, a kétfordulós választási rendszer sajátosságai miatt ebből nem következik automatikusan a végső győzelem. A francia választások története több példát is szolgáltat arra, hogy az első forduló favoritja nem tudta megszerezni a második fordulóban szükséges társadalmi többséget. Éppen ezért célszerű nem egyetlen várható eredményből, hanem több reális forgatókönyvből kiindulni.

Az első forgatókönyv szerint a jelenlegi trendek fennmaradnak, és Marine Le Pen jelentős előnnyel jut tovább a második fordulóba, ahol egy centrista jelölttel – nagy valószínűséggel Édouard Philippe-pel – kerül szembe. Ebben az esetben a kampány súlypontja várhatóan a mérsékelt konzervatív és centrista szavazók megszólítására helyeződik át. A választás kimenetelét elsősorban az döntheti el, hogy a korábbi

választásokon működő „köztársasági front” képes-e ismét mozgósítani az RN ellen, vagy a politikai polarizáció következtében ez a mechanizmus tovább gyengül.

A második forgatókönyv szerint a centrista tábor megosztottsága elhúzódik, és a kampány során nem alakul ki egyértelmű vezető jelölt. Ebben az esetben Marine Le Pen első forduló előnye tovább növekedhet, miközben a második helyért több szereplő versenyez. Bár ez önmagában nem garantálná az RN sikerét a második fordulóban, kedvezőbb politikai környezetet teremtené számára, mivel ellenfele kisebb legitimitással és szűkebb politikai bázissal érkezne a döntő fordulóra.

Nem zárható ki ugyanakkor egy harmadik forgatókönyv sem, amelyben valamely váratlan gazdasági vagy nemzetközi fejlemény alapvetően átrendezi a kampányt. A francia választások történetében több alkalommal előfordult, hogy egy-egy válsághelyzet vagy jelentős politikai esemény néhány hét alatt módosította a választói preferenciákat. Bár jelenleg ennek iránya nem jelezhető előre, ez is indokolja az óvatosságot a közvélemény-kutatások értelmezésekor.

A választás ugyanakkor nem csupán Franciaország belpolitikája szempontjából bír jelentőséggel. Az Európai Unió második legnagyobb gazdaságának és egyik alapító tagállamának politikai irányváltása szükségszerűen hatással lenne az uniós döntéshozatal egészére. Különösen igaz ez olyan területeken, mint a migráció, az iparpolitika, az energia- és klímapolitika, valamint az uniós költségvetés jövője.

Marine Le Pen esetleges győzelme ugyanakkor nem jelentene radikális szakítást Franciaország európai szerepével. Az RN jelenlegi politikája nem az uniós tagság megkérdőjelezésére, hanem az integráció működésének átalakítására irányul. A hangsúly várhatóan a tagállami szuverenitás erősítésére, a közös migrációs politika szigorítására, valamint a francia ipar és mezőgazdaság versenyképességének védelmére helyeződne. Ez érdemi változást jelentene Párizs tárgyalási pozícióiban, ugyanakkor nem feltétlenül vezetne az Európai Unió intézményi működésének alapvető átalakulásához, amely továbbra is a tagállamok közötti kompromisszumokra épül.

Ebben az összefüggésben külön figyelmet érdemel a **Patrióták Európáért** európai parlamenti pártcsalád helyzete. A francia Nemzeti Tömörülés a pártcsalád legnagyobb delegációját adja, ezért egy sikeres francia elnökválasztási szereplés politikai értelemben jelentősen növelné a patrióta együttműködés súlyát. Különösen az Európai Tanácsban változna a helyzet, ahol a nemzeti vezetők közvetlenül alakítják az Unió stratégiai irányait. Franciaország csatlakozása azokhoz a tagállamokhoz, amelyek a szuverenitás, a migráció szigorúbb kezelése és az iparpolitikai önállóság erősítése mellett érvelnek, érzékelhetően módosítaná az európai politikai erőegyensúlyt.

Mindez azonban nem jelenti azt, hogy egyetlen választás önmagában új politikai korszakot nyitna Európában. Az Európai Unió működését továbbra is a tagállamok közötti érdekegyeztetés, az intézményi fékek és ellensúlyok, valamint a változó politikai koalíciók határozzák meg. A 2027-es francia elnökválasztás jelentőségét ezért nem egyetlen lehetséges eredmény, hanem az adja, hogy jól tükrözi azt a szélesebb európai tendenciát, amelyben a nemzeti szuverenitás, a gazdasági versenyképesség és a biztonságpolitika kérdései egyre inkább meghatározzák a politikai versenyt. Franciaország választása ebből a szempontból nem csupán saját jövőjéről, hanem az európai politikai közép jövőbeli szerkezetéről is fontos jelzést adhat.

## Következtetések

A 2027-es francia elnökválasztás a Macron-korszak utáni politikai korszak első meghatározó eseménye lesz. A választás tétje ezért nem csupán az új államfő személye, hanem az is, hogy milyen irányba fejlődik tovább a 2017 óta alapvetően átalakult francia pártrendszer.

Az elmúlt évtizedben a hagyományos jobb-bal megosztottság helyét egy hárompólusú politikai verseny vette át: a Macron utáni centrista blokk, a megosztott baloldal és a Nemzeti Tömörülés által vezetett patrióta jobboldal verseng egymással. E változás mögött mélyebb társadalmi folyamatok állnak: a migráció, a gazdasági bizonytalanság, a globalizáció következményei és a hagyományos pártok hitelességi válsága.

Marine Le Pen hivatalos jelöltsége ebből a szempontból fontos politikai fordulópont. A Nemzeti Tömörülés az elmúlt években jelentősen átalakult: korábbi protestpárti szerepéből egy kormányzóképeséget hangsúlyozó politikai erővé vált. A közvélemény-kutatások jelenlegi állása szerint az RN erős pozícióból indul, ugyanakkor a választás kimenetele továbbra is nyitott, mivel a francia kétfordulós rendszerben a második fordulóban kialakuló politikai koalíciók döntenek.

A legfontosabb kérdés ezért az lesz, hogy Marine Le Pen képes-e az első forduló támogatottságát második forduló többséggé alakítani. A korábbi, RN elleni politikai összezáras gyengült, de nem szűnt meg teljesen, így a választás kulcsa továbbra is a mérsékelt és bizonytalan választók megszólítása marad.

A francia választás európai jelentősége is kiemelkedő. Egy esetleges politikai irányváltás Párizsban nem az Európai Unió elutasítását, hanem várhatóan a tagállami szuverenitás, a migrációs politika szigorítása és az európai ipari versenyképesség erősebb képviselését jelentené. Ez különösen fontos lenne a Patrióták Európáért pártcsalád számára, amely egy sikeres francia eredménnyel tovább növelhetné európai politikai súlyát.

Összességében a 2027-es választás nyitott verseny marad, de egyértelmű, hogy a Nemzeti Tömörülés ma már nem a francia politika peremén álló protesterő, hanem annak egyik meghatározó szereplője. A választás tétje ezért nemcsak az új francia elnök személye, hanem a francia és európai politikai erőviszonyok következő évtizedének alakulása is.